

[Svend Jørgensen.]

mænd i dag er i stand til at beregne deres egen løn. Hvis de skal det, skal de i hvert fald arbejde sig igennem en række love og ændringer af love og fortolkninger. Det er heller ikke underligt, eftersom tjenestemændenes lønninger nu består af indtil en halv snes forskellige lønningsdele, nemlig grundløn, alderstillæg, almindelige pensionsgivende tillæg, reguleringstillæg, hvor der skelnes mellem de 20 portioner før 1946 og de 14 efter 1946, midtertidige tillæg, som i øjeblikket er 6 ordinære reguleringstillægsportioner, der nu suppleres med et nivelleringsstillæg efter højest udviklede regler, og så endelig for visse tjenestemænd stedtillæg og forskellige bestillingstillæg.

Ekstraordinære tider kræver naturligvis ekstraordinær lovgivning, men den ekstraordinære lovgivning på dette område er efterhånden ved at antage en permanent karakter. Hvis disse forhold skal fortsætte, må det være rimeligt, at man snart søger at forenkle hele denne lovgivning, og dette kan efter min opfattelse kun ske gennem en ny lønningskommission. Jeg henstiller, at dette forhold tages op til overvejelse af rette vedkommende, og jeg skal endelig og slutte lig anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig og velvillig vedtagelse.

Evald Christensen: Nu har den højtærede finansminister sammen med organisationerne nået et resultat med hensyn til en regulering af lønningsforholdene, det, vi nu behandler. Jeg for mit vedkommende finder det uheldigt, at de samgifte stadig stilles udenfor — også andre ordførere har været inde på det —, og min gruppe mener, at man må stræbe efter at give lige løn for lige arbejde. Vi håber derfor, at en ordning for de ugifte og samgiftes vedkommende kan tilvejebringes, næste gang vi skal arbejde med loven.

Min gruppe er modstander af det overhåndtagende embedsmands- og kontorstyre, men vi er ikke imod, at tjenestemændene får en forsvarlig løn. Vi har arbejdet imod de tendenser, som har ført prisstigninger med sig, såsom fordyrelser af livsforbrødenheder, men når det nu er kommet dertil, så ønsker vi, at tjenestemændene skal have mulighed for at leve på samme niveau som de mennesker, der har deres arbejde i det private erhverv. Vi ønsker stadig vort samfund baseret på en anden grund i social, økonomisk og retsmæssig henseende, men indtil vi opnår dette, indtil vi kommer monopoler, restriktioner og alt, hvad dertil hører, til livs, vil vi gøre, hvad vi kan for, at så

mange som muligt kan føre en menneskelig tilværelse. Vi er overbevist om, at den dag vil komme, og forhåbentlig ligger det ikke altfor langt ude i fremtiden; da en ærlig, villig og flittig arbejder kan klare sig rimeligt både i den tid, da han har sin arbejdskraft, og på sine gamle dage, idet han kan bevare en del af sin fortjeneste, medens man nu tager altfor uforholdsmæssigt store, uretfærdigt store beløb fra ham i meningsløse skatter. Vi er forvisset om, at enhver kan klare sig selv bedre og billigere end med det offentliges hjælp, men man har ved den politik, der er blevet ført af de grupper, der har haft den politiske magt i det sidste halvhundredre år, ikke villet arbejde frem imod dette, og derfor har vi nu det vældige embedsmandsstyre, derfor er vi kommet så langt ud i planøkonomien, som vi er; man har ikke turdet lade livet bane sine egne veje, og derfor er vi kommet på afveje.

Når det foreliggende lovforslag kommer til behandling i lønningsudvalget, vil jeg gerne dør stille nogle spørgsmål, som vi kan tale sammen om; med hensyn til hvordan vi skal klare de foreliggende udgifter. Det kan efter min gruppes mening ganske sikkert ske ved besparelser på andre områder, og det har vi også finansudvalgets formands ord for.

Jeg vil gerne slutte med at sige, som jeg nævnte i begyndelsen, at vi i udvalget må drøfte spørgsmålet om de ugifte og samgifte, som stadig slæber bagefter. De bliver altid tilsidesat, så der er stadig et spørgsmål, der kræver en løsning.

Alfred Jensen: Det foreliggende lovforslag er udtryk for, at tjenestemændene såvel som arbejderne, når de optræder aktivt og samlet, er i stand til at opnå indrømmelser. Det er forøvrigt ikke første gang, at dette er sket for tjenestemændenes vedkommende. Bedst huskes måske de indrømmelser, der opnåedes under besættelsen, fordi der var en stærk bevægelse blandt tjenestemændene; man har vel lov til at sige, at der var faktisk en aktion i gang for at opnå løntillæg udover dem, der fandtes hjemmefor i tjenestemandsløven. Også de tillæg, der er givet udover tjenestemandsløven siden 1948, er jo opnået; fordi der hos tjenestemændene ikke alene har været utilfredshed, men en stærk bevægelse i gang for at opnå ekstra tillæg.

Årsagen til disse bevægelser er så ligetil. Tjenestemandsløvens lønningsbestemmelser har ikke været af en sådan beskaffenhed, at de sikrede tjenestemændene et nogenlunde stabilt eksistensniveau under de skiftende konjunkturer, tværtimod betød de